

NÉMETH NOÉMI

Balatoni hajnal...

Bíbor fürtjét dobja a hajnal a tóra,
Azúrkéken ásít a magányos csónak.
Gyöngy-kacajjal haját bontja a fény,
Lágyan ringatózva csobban el az éj...

Víz tükrén úszik el egy hattyúpár,
Míg halkán dúdol, s hajlik a nád.
Mólónál lobog a vitorlás fehér fátyla,
Ezüst csillámot dob a reggeli pára.

Füredi rózsák arca lágy pírban ég,
Tihanyból levendulaillatot hord a szél.
Mohón enni kér egy vadkacsa pár,
Nem felejttem, milyen a balatoni nyár...

Hozzád...

1.

Keserédes magányom cifrázza a kedvem...
Vajon hol lehetsz? Te... édes cinkosom!
Hát elrendeltetett... És itt hagyott!
A sors, mi némán emléked karjaiba kerget.
Nyarunk a régi, s olybá tűnik, Füred is.
De lám! Idegenül járnak már a szelek...

Kóborló lelkem imbolyog, szelidül a tó partján.
Iszom a mámort... De nem! Nem nyugodhatok!
Légy te a nyugodt!
Tovaröppent óráink kattogását nézem kábán... ha már
Itt vagyok! S leszek, mert várok, mint Hunyor –
hű kutyánk... Várlak! Oly messze vagy...

2.

Látod? Balga szavam hozzád hajtja a csend.
Hát elrendeltetett... És itt hagyott!
A végzet, mely a szeretet szövétével fonja át
Jégvirágot nyílt életünk'.
Hát temessük e zord telet! Mert felettünk leng.
Ne hagyjuk, hogy a tél rózsája szerelmünk alkonyán
feketén bontson illatot.

Jaj! Nehéz vajúdás ez! De szüljük egymást újra!
Mert olyan iszonytató! Sorscsapás a létem egyedül!
Öltöztessük díszbe magunk'...
Hisz nem tudjuk, áldást vagy átkot hoz-e majd egy új nap.
Izzítsuk hasábbal a parazsat, fújjunk egymásba életet...
Mert így akarhatjuk!

3.

Simogat a múlt, talán még fogod a kezem...
S úszom... hajdani boldogságunk kék ízű tavában.
Sós habjain tűnődnek csillámló könnyeink...
Tükörképünk lidérce kísért... Téged keres!
Belém ivódtál, mint selymes víz a forró homokba!
Bennem olthatatlan' lángolsz... Szomjazom!
Fodrozódik arcod a szikrázó kavicsokon... elém vet a part.
Gyűjtögetem vágyunk: bíbort, aranylót, hullámmzót...
 eget, földet... mi úgy belém mart.
Fényfüzérén ringanak lobogó lámpásaink az éjbe burkolva.
Mert ott vagy a nád suttogó hajnalán, az est múltó kövein...
Mit ígöző alakod halhatatlan' hagy.

Epilógus:

Óh, merre jársz? Hiányzol! Hintem magam elé lábad nyomát!
Gyere! Öleld át, oltalmazd fénytelen lényem!
Hisz te vagy az Igaz, kit úgy szeretek, te mostoha!
Úgy kellesz... Hát bocsáss!
Mert kell a bebocsáttatás... ha van még időnk.
Ha szívem még... szíved egyetlen otthona.